

H ERTALING

Ellen Deckwitz

O RIGINEEL

Katharina Lescailje

Op de heer Johan de Witt, raadspensionaris van Nederland

Toen het opgehitste volk in koelen bloede
de steunpilaar van het land, de hoop der vrijheid,
de onbevleete Wit, de Cato van de raad vermoordde,
toen doofde met hem een van de grootste staatslieden
die er ooit op aarde waren.
Van de vrijheid was hij de welbespraakte vaandeldrager.
Zij sprak met zijn mond, werd door hem behoed,
hij stierf in haar dienst, stond met zijn bloed voor haar garant,
bloed dat door achterbakse wraak zo geniepig
werd vergooten op een plek waar geen Hollandse wijsheid,
hulpvaardigheid en godsvrucht meer waren.
Moord schaadde het geliefde lichaam, maar niet diens geweten,
dat vrij bleef van blaam en misstappen, doorstond met glans
de tand des tijd en de dood. Zelfs de Haat vergiet tranen
bij de afgeknaagde beenderen, de wegwijnende gemeenschap
van het land is met spijt beladen.

1672

Op den heere mr. Joan de Wit, raadspensionaris van Holland, enz.

Als 't opgeruide volk sloeg, met den moord, de handen
Aan Hollands Steunpilaar, het heil der vrye Landen,
Aan d'onbevleete WIT, dien Cato van den Raad,
Toen viel, helaas! met hem zo groot een licht van Staat
Als in alle eeuwen op het aardryk kwam te daagen;
Een Cicero, die de eer der Vryheid heeft gedraagen:
Zy sprak door zynen mond, en leefde door zyn zorg;
Hy sturf in haaren dienst, en gaf zyn bloed tot borg,
Dat bloed door slinksche wraak zo trouweloos vergooten
Waar in 's Lands wysheid, hulp en vroomheid was geslooten.

De moord schond 't dierbaar lyf: 't gemoed beleef onverzeerd,
Dat vry van smet en schuld, den tyd en dood braveert,
Terwyl de Nyd zelfs schreit by 't afgeknaagd gebeente,
En 't naberouw doorwroegt 's Lands kwynende gemeente.

MDCLXXII

H ERTALING

Ellen Deckwitz

O RIGINEEL

Katharina Lescailje

De onderdrukte Vrijheid spreekt tegen Amsterdam - fragment

Bescherm mij, red me, o machtig Amsterdam!
Dat altijd medelijden had met andermans ellende,
wiens beroemde muren de koninklijke tirannie buitensloten
die uw burens boven het hoofd hing,
nooit helemaal veilig voor hun vijandigheid.
Ik ben ingenomen door roofzieke aardstirannen,
die het volkerenrecht geniepig uitzuigen en verbannen,
ontdoen van speer en helm.
Och, ik kan geen schuilplaats vinden
in het Nederland dat mij eerder zo trouw liefhad;
mij kalm bij de hand nam,
alles voor mij op het spel durfde te zetten,
met een onbesuisde moed opkwam voor
thuishaven en erf, vrienden, maagden,
vrouwen en kinderen, zweet en bloed;
om, bevrijd van de ketenen
nooit meer de ledematen, nek noch keel
aan de dwingelanden te laten gehoorzamen.
Houd* nog steeds de oren open als een vrijgevochten
vrijgeboren volk, dat zwaard noch dolk vreest.
Maar o eeuw! O tijd! O zeden!
Nu mijn glans niet meer schittert
En het verpletterde gemenebest
ademloos wegwijnt,
zie ik mijn leeuwenhof veranderen
in een rovers- en wolvennest,
vol met luipaarden, tijgers, beren,
volgevreten met uw eigen vet.
Nederland kent mij niet meer,
Het is verblind door egoïsme.
Huis en privileges worden aangetast,
alsof het in de grondwet bevolen stond;
rechten, wetten, willekeuren
die van eeuw tot eeuw werden gehandhaafd,
worden verloochend of verworpen;

* Ik heb hier gebiedende wijs van gemaakt.

De verdrukte vryheid aan Amsteldam.

Help my in myn nood beschermen;
Berg me, o magtig Amsteldam!
Dat met yders nood en kermen
Altoos mededoogen nam:
Waar door uw beroemde Muuren,
Buiten hoofsche slaaverny,
Reezen boven uw gebuuren,
Van hunn' haat en nyd niet vry.
'k Ben van roofzieke Aardstierannen,
Tegen 't recht der volken, snood
Uitgeplonderd, uitgebannen,
En van speer en hoed ontbloot.
Och! ik kan geen schuilplaats vinden,
Nergens in gantsch Nederland,
Dat wel eer my trouw beminde;
Dat my rustig bood de hand,
Alles om my durfde waagen,
Met een onverschrokken moed,
Haave en Erve, Vrienden, Maagen,
Vrouw en Kind'ren, zweet en bloed;
Om, bevryd van slaafsche banden,
Nimmer leden, nek, noch keel,
Naar den wil der Dwingelanden,
In het afgeschud gareel
Weêr te vlyën; maar steeds de ooren
Op te steeken, als een Volk
Vry gevochten, vry gebooren,
Vreezende noch zwaard, noch dolk.
Maar o Eeuw! o Tyd! o Zeden!
Daar myn luister niet meêr schynt,
En 't Gemeenebest vertreedden,
Als een ademlooze, kwynt.
'k Zie myn Leeuwetuyn verkeeren
In een Roof- en Wolvenest,
Vol van Luipaards, Tygers, Beeren,
Van uw reuzel vet gemest.

H ERTALING

Ellen Deckwitz

O RIGINEEL

Katharina Lescaijle

tot het hart van de Nederlandse leeuw,
bloedend van de lange strijd,
lang gepijnigd door ongeduld,
tot barstens toe slaat,
hij angstig brult vanwege de pijn,
met bloeddoorlopen ogen.
Ik werd schandelijk verkracht en
nergens, nergens was er het medelijden,
zoals alleen u dat geven kan.
Prachtige parel van Europa,
beschermvrouwe van de republiek,
mijn laatste hoop!
Red mij, bescherm mij tegen de pest,
die van over zee kwam
om mijn tragisch overschot
aan uw handen te ontrukken,
en uw trotse hals, (moge God
het verhoeden) in slavernij
weg te halen; en uw bruid,
de beeldschone koopvaardij,
als een lang verlangde buit,
weg te kapen.

1672

Holland schynt my minst te kennen,
Meest verblind door eigenbaat.
Haave en privilegie schennen,
Of 't een Grondwet waar van Staat;
Rechten, Wetten, Willekeuren,
Dier gestaafd van eeuw tot eeuw,
Te verlooch'nen, of te scheuren;
Op het hart van Neêrlands Leeuw,
Tot den bloede als afgestreden,
Lang gepynd van ongeduld,
Zelfs tot barstens toe te treden,
Daar hy bang van weedom brult;
Zag ik lang met bloedige oogen,
Daar ik schandelyk verkracht,
Nergens, nergens mededoogen,
Als alleen by u verwacht.
Schoone Paerel van Europe,
Schutsvrouw van 't Gemeenebest,
Al myn overige hoope!
Red my, berg my voor de Pest,
Die van over zee kwam landen,
Om myn droevig overschot
Noch te ontrukken uwe handen,
En uw fieren nek, (dat God
Wil verhoên!) in slaavernyë
Meê te sleepen; en uw Bruid,
De overschoone Koopvaardyë,
Als een langgehoopte buit,
U te ontschaaken; en de stralen
Van uw goude Wapenkroon,
Waar het mooglyk, te bepaalen;
Welkers glans, zo ryk als schoon,
Blinkt in al des waerelds oorden,
Met de Zon, in 't aangezicht.
't Oosten, 't Westen, Zuiden, Noorden,
Kennende uw gezegend licht,
Zal uw glory uittrompetten,
Als ge, o groote Waereldstad!
Uw alôude Recht en Wetten

HERTALING
Ellen Deckwitz

ORIGINEEL
Katharina Lescailje

Boven goed en leeven schat.
'k Wierd wel eer van de Amsteldammers
Trouw gehuisvest, kloek hersteld,
Braaf gehandhaafd, na veel jammers,
Tegen 't onbesuisd geweld.
Laat op nieuw uw Burgervaders
Waaken, en hun heldenmoed
Niet verflaauwen in hun aders,
Hoe de Laster brulle en woed',
En de Ondankbaarheid met dreigen
Hen begrimme op 't onvoorzienst:
Dit 's den Dwingelanden eigen,
En het loon voor trouwen dienst.
'k Zie, met 't water op de lippen,
Zo u eens de toom ontglyd,
En my laat uw hand ontslippen,
Och! gy zyt my eeuwig kwyt.
Dan zult ge al te laat beweenen,
(Ziende door het loos verdek
Van 't geveinsde Koorkleed heenen,)
Met een neêrgeboogen nek,
Myn verlies; daar u het treuren,
Na het overöud gebruik,
Op myn graf niet zal gebeuren
Als slechts steelswyze en ter sluik;
Daar ge in hoop'looze ongenuchten,
Eind'lyk steun noch uitkomst vind,
Maar myn asch, met al uw zuchten,
Weggeworpen in den wind.
Schuuw dan noch in tyds de laagen,
U en my gelegd: hou stand,
Met de Catoos onzer daagen,
En de Brutussen van 't Land,
Uw getrouwe Burgerheeren.
Zo zult ge eind'lyk triomfeeren.

MDCLXXII

H ERTALING

Ellen Deckwitz

O RIGINEEL

Katharina Lescailje

Aan de artistieke dichteres mejuffrouw Cornelia van der Veer toen ik haar edele verjaardag niet had gevierd

Zong ik geen Lang zal ze leven aan het IJ?
Deed mijn pen niet wat ik van haar eiste?
Lag ze compleet in coma en knock-out van alle inkt
waarmee ze zo vaak op het wit uw lof mee bezingt?
Lijkt het haast wel alsof nu de heldere glans
van vriendschap door een mistflard wordt bedekt,
door vergetelheid bevlekt?
Liet ik het vermelden na van al uw gaven,
die over de aarde zo verrukkelijk daveren
en zo lang de zon en maan rondjes maken door het zwerk
door zullen leven in uw werk?
Hoewel de vruchten van uw geest,
(al zo diep gekerfd in mijn hart
om er ooit nog uit te kunnen worden geschrapt)
mij al een overvloed van ideeën boden
om u ruimschoots mee te kunnen loven
om rijm noch metrum op te besparen
stond ik alsnog op de dag van uw verjaren
met mijn mond vol tanden.
Het kwam niet door onwil of nog erger
maar omdat mijn geest gevuld werd
door het gegalm van de Muzen die
met hun oorverdovend gegalm uw verjaardag vierden
met allemaal toeters en bellen u als hun onvolprezen
leidster op hun schild hesen.
Ook al deed het hun eigen verdiensten compleet verbleken,
ze gaven zo hoog op van uw intelligentie en uw deugden,
het ging gepaard met zoveel kabaal en vreugde
dat mijn geest er helemaal door overprikkeld raakte
en ik echt niet meer in staat was om nog een lofdicht te maken.
Het komt dus simpelweg door uw overschot aan gaven
dat ik deze ene keer mijn verjaardagstaak aan u verzaakte.

1674

Aan de kunstryke poëetes mejuffrouw Cornelia van der Veer; toen ik haar E. geboortedag niet had gevierd

Heb ik uw Geboortety
Niet gezongen aan het Y?
Kon myn pen haar pligt niet pleegen?
Scheen ze in diepen slaap geleegen,
En verdroogd van 't natte git,
Daar zy vaak meê op het wit
Poogde uw kunst en lof te maalen,
Als of vriendschaps held're straaen
Waren met een damp bedekt,
Door vergeetelheid bevlekt?
Liet ik 't melden van uw gaaven,
Die langs 't Aardryk heerlyk draaven,
En zo lang de zon en maan
Treên langs haar gewone paân,
Op haar beurten, op haar driften,
Leeven zullen in uw schriften?
Schoon de kennis van uw geest,
In den mynen lang geweest,
(Al te diep in 't hart geschreeven,
Om 'er uit te zyn gewreeven,)
My gaf overvloed van stof,
Om te zingen van uw lof,
En geen rym noch maat te spaaren
Op den dag van uw verjaaren:
Bleef ik echter stom en stil,
Het ontbrak my niet aan wil:
Want myn geest wierd als gevangen,
Opgetoogen door de zangen
V an 't doorluchtig Negental,
Dat met schaaterend geschal
Uw verjaardag heerlyk vierde,
En met pracht en praal versierde:

H ERTALING

Ellen Deckwitz

O RIGINEEL

Katharina Lescailje

Op het huwelijk van Thomas ****, 26 jaar oud, en Grietje ***, 58 jaar oud

Nu treden goede oude trouw en deugdzaamheid
in het huwelijk met het topstuk der vrijgezellen.
De roddeltantes fluisteren dat hij zijn jeugd verdoet
door te trouwen met zo'n duffe, oude moeke,
dat hij al zijn groene blaadjes opoffert aan de winter
wat hem waarschijnlijk geen happy end oplevert.
Maar ik richt me op de zonzijde en benadruk zijn geluk,
want zorgde er niemand ooit beter voor haar zoon
dan zijn moeder? Zolang Thomas zichzelf dat maar voorstelt
krijgt hij een parel van een wederhelft.

1676

Yder eerde u als haar hoofd,
Wyl ge 't haar' van glans berooft:
Roemende uw verstand en deugden
Met een schellen klank vol vreugden,
Die myn geest gantsch heeft verwart:
Want die galm drong in myn hart,
Noch verheugd, uit zucht gedreeven,
Om den lof aan u gegeven.
Dies verschoont uw wysheit licht
Het verzuimen van myn pligt.
Den eersten van Herfstmaand,

MDCLXXIV

Op het huwelyk van Thomas **** oud XXVI jaaren, en Grietje **** oud XLVIII jaaren

Nu huwlykt doude Trouw en Deugd
Aan t puikje van de Vryërschap;
Waar van het zot en los geklap
Zegt, dat hy zyne vroege jeugd
Aan een bedaarde Moeder trouwt,
En dus zyn groene Lentetyd
By een verdorden Winter slyt,
Dat hem licht ramp op rampen brouwt.
Doch ik stel zyn gelukt ten toon,
En blyf schier voor zyn welvaart borg;
Want niemand droeg ooit beter zorg
Als wel een Moeder voor haar Zoon.
Zoo THOMAS maar gelooven wou!
Hy krygt een * PAEREL van een vrouw.

In de Kerk van Ouwerkerk, MDCLXXVI

HERTALING
Ellen Deckwitz

ORIGINEEL
Katharina Lescailje

**Op de dood van de fenix der dichters,
Joost van den Vondel**

De zon der dichtkunst straalt niet meer op aarde,
samen met hem verdween het sierlijke licht van de taal.
De grote Vondel, die met zijn bevlogen gedichten
en betoverende tonen heel Nederland verbond,
ieder oor met een lach en een traan streeelde,
die de geest uitliet in een weide van werkelijke weelde
en het hart dansen deed op de maat van zijn lied,
ach, hij is niet meer. Het is allemaal voorbij.
De rijnzwaan heeft zich dood maar nooit moe gezongen
en zal alsnog voor eeuwig voortleven op duizenden tongen,
aangezien ieder zijn daden en gedichten koestert en vereert,
en zo met klasse afgunst, tijd en dood trotseert.

Overleden op vijf februari 1679

Op de dood van den fenix der dichteren Joost vanden Vondel

De Zon der Dichtkunst heeft op 't Aardryk uitgescheenen:
Dat deftig Licht der taal is met zyn glans verdweenen;
De groote VONDEL, die met zyn bezielde gedicht,
En toverenden toon, gantsch Neêrland heeft verpligt,
En yders oor by beurt nu droef dan dertel streeelde,
Den geest deed weiden in een beemd van waare weelde,
En 't hart ten dans voerde op de maat van zyn geluid.
Maar ach! hy is niet meêr: 't heeft alles met hem uit.
Die Rynzwaan heeft zich dood, maar nimmer moê gezongen,
Doch leeft in eeuwigheid op duizenden van tongen,
Daar elk zyn deugd en dicht eerbiedig kust en eert,
En de afgunst, tyd en dood met zyn geweld braveert.

Overleden den Vden van Sprokkenmaand, MDCLXXIX

H ERTALING

Ellen Deckwitz

O RIGINEEL

Katharina Lescaijle

Grafschrift van mejuffrouw Susanna Veselaer, weduwe van den heere Jan Jacobz. Schippers

De weduwe van Schippers, beroemd over de hele wereld
waar er maar boeken zijn, vereerd om haar deugdzaamheid;
uniek van geest, rust hier. Ook al was ze hoogbejaard
toch maakte de Dood alsnog voortijds een einde
aan dit dierbare bestaan.

Gun haar beenderen rust. Treur niet vergeefs bij haar graf.
Ze wisselde het sterfelijke voor het onsterfelijke leven in.

Anders

Susanna's levenszon, als een wonder van haar sekse en tijd
en beziel met goddelijk vuur, was een onblusbare schepping
van de natuur. Ze ging in volle glorie onder te Blijendaal,
zodat ze verheven, ver boven de zon en de maan,
in het hemelse Blijendaal nog mooier weer mag opkomen.

Overleden op haar edele lusthof Blijendaal, op de
zeventiende november en begraven in Soest op de
eenentwintigste dag van de slachtmaand, in het jaar 1699.

Grafschrift van mejuffrouwe Susanna Veselaer, weduwe van den heere Jan Jacobz. Schippers

De Weeuw van Schippers, al de Waereld door vermaard,
Zo ver men Boeken vind; om haare deugd verheven;
Uitmuntende in verstand; rust hier. Hoe hoog bejaard,
Noch trof de Dood, helaas! te ontydig t dierbaar leeven.
Gun haar gebeente rust. Men schreit vergeefs op t Graf.
Zy lei het sterfelyk, om t onsterfelyk leeven, af.

Anders.

Susannaas Leevenszon, geblonken, als een Wonder
Van haare Kunne en Tyd, beziel van Godlyk vuur,
Dat onuitbluschlyk scheen geschaapen van Natuur,
Ging wel op Bleyëndaal, in volle glory, onder;
Maar om, verheerelykt, ver boven Zon en Maan,
In t Hemelsch Bleyëndaal, veel schooner op te gaan.

Overleden op haar E. Lusthove Blyëndaal den
XVIIIden, en Begraaven te Soest, den XXIsten
van Slagtmaand, MDCXCIX.

H ERTALING

Ellen Deckwitz

O RIGINEEL

Katharina Lescaijle

Op de oorlogszege van het jaar 1702

Juicht Nederlanden, juicht met uw bondgenoten,
U, die lang treurde om het kwijnende vaderland.
De aloude krijgsmacht, die uw vrijheid hield in stand,
herleeft in volle glorie in al uw legers en uw vloten.

Wat heeft u niet aan steden, vestigingen en kastelen gewonnen?
Terwijl men de Franse overheersing uitzit of overmant,
de zee ontdoet van het gespuis, de vloot van de vijand verbrandt,
en rijke buit afpakt, tot de schok van de allergrootsten.

Dank, dank aan de hemel voor dit onvolprezen lot,
die uw grenzen bewaakt, de aartstiran bespot,
en hem door het schijnsel van zijn roekeloze zon laat verdwalen,

zo leert u, goddank, vertrouwen op Zijn Macht,
God, die koning Willem als uw toeverlaat en oorlogskracht
wegnam, zodat u overal door hem zou zegepralen.

Op de oorlogszege van den jaare MDCCII

Juicht Nederlanden; juicht, met uwe Bondgenooten,
Gy, die lang hebt getreurt om 't kwynend V aderland.
De aalöude Krygsdeugd, die uw Vryheid hield in stand,
Herleeft vol glory in uw Legers en uw Vlooten.

Wat wint ge al Steden? wat al V estingen en Slooten?
Terwyl men 't Fransche Heir verduurt, of overmant,
De zee van schuimers vaagt, des V yands Vloot verbrand,
En ryken buit ontruk, ten schrik van Waereldgrooten.

Dankt, dankt, den Hemel voor dit onwaardeerbaar lot,
Die voor uw Grenzen waakt, den Aartstieran bespot,
En laat in 't licht van zyn vermeet'le zon verdwaalen.

Zo leert gy, God ten prys, betrouwen op zyn magt;
God, die V orst Willem als uw steun en oorlogskracht
Wegrukte, op dat ge alöm door Hem zoud zegepraalen.

H ERTALING

Ellen Deckwitz

O RIGINEEL

Katharina Lescaijle

Rozenmond, een herdersjammerklacht

O Rozemond, die mijn lichaam en ziel kan bevelen
en in mijn kille borst een brand laat ontsteken
die maar toeneemt, nooit verdwijnt of afkoelt
waardoor een enkel ogenblik zonder haar als twee hele eeuwen voelt.
Als ik u niet krijg maar moet ontberen,
moet ik al levend toch een beetje de dood incasseren.
Al schrijvende ben ik slechts bezig met het doden van de tijd.
Kijk nou hoe efficiënt het de dagen, maanden en jaren verslijt,
hoewel deze brief uiteindelijk gelukkiger is dan ik zal wezen,
omdat hij naar uw mooie ogen op mag kijken tijdens het lezen.
Die ogen, donkerder dan de duurste diamant,
wiens heldere geflonker nog meer dan de middagzon glanst
wanneer zij vol liefdesvuur boven aan de hemel straalt
en zich weer haast om in de schoot van de zee onder te gaan.
Een gunstig briesje laat deze brief misschien uw lippen raken.
Wee mij! Alleen al daaraan denken doet de wond weer opengaan
terwijl het bloed bruist in mijn ontvlamde aderen.
Dacht ik door te schrijven mij de roestbruine inkt te besparen,
weet de schok er alsnog een wond van te maken.
Maar nee, ik zou hem beter, op de bonnefooi, versturen
in een zwarte envelop dan in een rode, die vrolijkste van alle kleuren,
om zo onder het mom van een rouwkaart uw medeleven te verwerven
en ik zo alsnog het zoete genot van uw gezelschap verkrijg.
En zoals de ziel zich bevindt waar ze bemint, niet waar ze leeft,
zo kom ik u per pen een beminlijk standje geven,
schrijf ik in plaats van met inkt of bloed met tranen
uit liefde deze hete letteren neer, die met elk woord zuchten slaken.
Als noch uw hart nog uw oor dit gesmeek hoort
wilt u dan tenminste mijn hart beantwoorden,
voor ik sterf vanwege het uitblijven van repliek.
Het hart dat u zelf uit mijn borstkas rukte
elke keer wanneer u het aan uw borst drukte,
vermengde, versmolt en bekoorde met uw betoverende ogen
en via een speelse kus uit mijn mond had gezogen,
zo steels en stiekem, met zoveel plezier

Rozenmond, hardersklagt.

O Rozemond, die ziel en ligchaam kunt gebieden,
En in myn koude borst een heeten brand doet zieden,
Die staâg vermeêrt, maar nooit vermindert noch verdwynt,
Zo dat één oogenblik alleen twee eeuwen schynt!
Als ik niet kan, niet mag, maar echter u moet derven,
Dat my al leevend van verlangen schier doet sterven;
Ik zoek met schryven slechts verkorting van den tyd,
Hoe snel en vlug hy dag en maand en jaaren slyt.
Hoewel 't geluk des briefs meer als het myn zal wezen,
Die uw schoone oogen zal beschynen onder 't leezen;
Die oogen bruiner dan de dierste diamant,
Wier held're gloed meer als de middagzonne brand,
Als zy vol liefdevier in hooger trans aan 't praalen
Zich spoeden wil om weêr in Thetis schoot te daalen.
Een gunstig windje brengt misschien hem aan uw mond.
Ei my! dat denken geeft vernieuwing aan myn wond;
Wyl 't bloed met grooter kracht bruischt door de ontstoken aâren:
Het zou in 't schryven, my den bruinen inkt besparen;
Zo niet de ontsteltenis het had gestremt tot een.
Maar neen, ik zend hem best, licht met meer voorspoed, heen
In 't zwart als in het rood, de vrolykste der verven;
Om in dien droeven schyn uw deernis te verwerven,
Dat gy my 't zoet genot van uw gezelschap geeft.
En wyl de ziel is daar zy mint, niet daar zy leeft,
O Rozemond! zo komt myn pen u minlyk maanen,
En schryft in plaats van inkt en bloed, met liefde tranen
Deez' heete letteren, die zuchten op elk woord.
Indien uw hart noch oor naar 't klaagend smeeken hoort,
Dat gy ten minsten dan myn hart weêrom wilt geven,
Eer ik rampspoedig door die derving koom te sneeven;
Dat hart het welk gyzelf myn boezem hebt ontruk,
Als gy 't daar meenigmaal had met uw borst gedrukt,
Gemengt, gesmolten en bekoort door toov'rende oogen;
En met een dart'len kus het uit myn mond gezoogen,
Zo steelswys en ter sluik, met zulk een aardigheid
Die tevens vryheid, lust en leeven met u leid

H ERTALING

Ellen Deckwitz

O RIGINEEL

Katharina Lescailje

hoogmoedig in zijn triomf, beschouw het als een teken.
Dat gij zo trots een hart als het uwe kon ontsteken,
uw hart dat zich ongetwijfeld nog lang zal verkneukelen over mijn leed.
Of het waar is of niet, toch vind ik het belangrijk dat u weet,
o trotse Rozemond, hoewel u het niet durft te vragen
hoe ik mijn nachten in eenzaamheid slijt en ook de dagen,
zonder u doorbreng, zodat de dood,
meer begaan met mij dan u, mij neerlegde in de schoot
van de aarde. En wanneer mijn schim om u heen zal zwerven
mag u weten dat u de oorzaak bent van mijn sterven.
Pas dan begint het treuren en het verlangen naar mijn gezelschap.
Ook al geeft u weinig om deze woorden, als u ze meekrijgt
ben ik in mijn ellende u toch nog een beetje nabij
ook al hangt mijn ramspoed met uw voorspoed samen.
Wanneer de morgenstond met zijn bekoorlijke lichtstralen
in plant en kruid, in vee en mensen vreugde doet ontsteken
en de schoot van de aarde bevrucht zodat ze schatten kan geven
van kostbare parels met diamant doorweven
blijf ik achter in de duisternis nu u, mijn dageraad,
Mijn zielenzon, in wiens glans mijn licht, mijn heil bestaat,
niet opkomt voor mijn gezicht, maar dag en nacht uw stralen
in de zee van uw afkeer laat neerdalen
waarin ik lijk te worden gesmoord, omdat ik u moedig volgen wil
ook al is droefheid het enige dat u aan mij schenken wil.

Gedicht voor N.N.

Hoogmoedig in triomf, en houd het, tot een teeken
Dat gy een hart zo fier als 't uwe kost ontsteeken,
En of 't zo waar, ach ik noch noodig dat gy weet,
O trotse Rozenmond! schoon gy 't niet schynt te vraagen,
Hoe ik in eenzaamheid de nachten slyt en daagen,
En doorbreng zonder u; op dat als my de dood,
Meewariger dan gy, gebragt heeft in den schoot
Der aarde, en als myn schim zal om uw ligchaam zwerven,
Gy zien moogt dat gy zyt een oorzaak van myn sterven.
't Vang dam met treuren aan en wenschen tot myn schaâ,
Als gy myn woorden vangt: schoon 't u aan 't hart niet gaa,
Ik blyf in myn elende u echter noch geneegen,
Schoon al myn ramspoed in uw voorspoed waar geleege.
Wanneer de Morgenstond met zyn bekoorlyk licht
In plant en kruid, in vee en menschen vreugde sticht,
En 's aardryks schoot bevrucht, met dien een schat te geeven
Van dierb're paerelen met diamant doorweeven;
Beef ik in duisternis, nu gy, myn dageraad,
Myn zielzon, in wiens glans myn licht, myn heil bestaat,
Niet ryst voor myn gezicht, maar nacht en dag uw stralen
Laat in de zee van uwe afkeerigheden daalen;
Daar 'k in te smooeren schyn, om dat ik onvervaard
U volgen wil, schoon gy met droefheid my bezwaart.

Gedicht voor N.N.